

COLȚIȘORUL
CU
POVEȘTI

Cuprins

Lupul și Luna	4
Clătitele vulpoiului	6
Fulgul de nea cel ambițios	8
Poștașul care răspundea <i>nu</i>	10
Melcul și buburuza	12
Cele trei șoricele	14
Basm cu barabule	20
Grădinarul care vorbea limba plantelor	26
Musafirul cel misterios	32
Nas-de-Morcov pleacă de acasă	38
Umflățul, balonul cu aer cald	48
Coșul de fum al brutarului	50
Cura de slăbire a regelui Rotofei	56

Lupul și Luna

Demult, într-un ținut foarte îndepărtat, era odată un lac. Într-o zi minunată de vară, lacul le vorbi animalelor care trăiau pe mal, zicându-le așa:

– Mă simt trist, biata Lună se subțiază tot mai mult în fiecare noapte... Ce ne facem dacă dispăre?

– Ar trebui să mănânce mai mult ca să se mai împlinească, răspunse lupul, apropiindu-se de lac. Am o idee: la lăsarea întunericului, toată lumea să scoată afară bucate pentru cina Lunii. O să vedeți că, în doar o săptămână, va fi din nou rotunjoară ca un cașcaval, așa cum era înainte.

Zis și făcut. În fiecare noapte, înainte de culcare, animalele pregăteau cina și o lăsau afară pentru Lună, iar dimineața nu mai găseau nimic. Zilele se scurseră, iar Luna cea plină și rotofeie începu să se oglindească din nou în apa lacului. Ușurate, animalele prinseră drag de lup. Dar nu trecu mult și Luna dădea iarăși semne de subțiere...

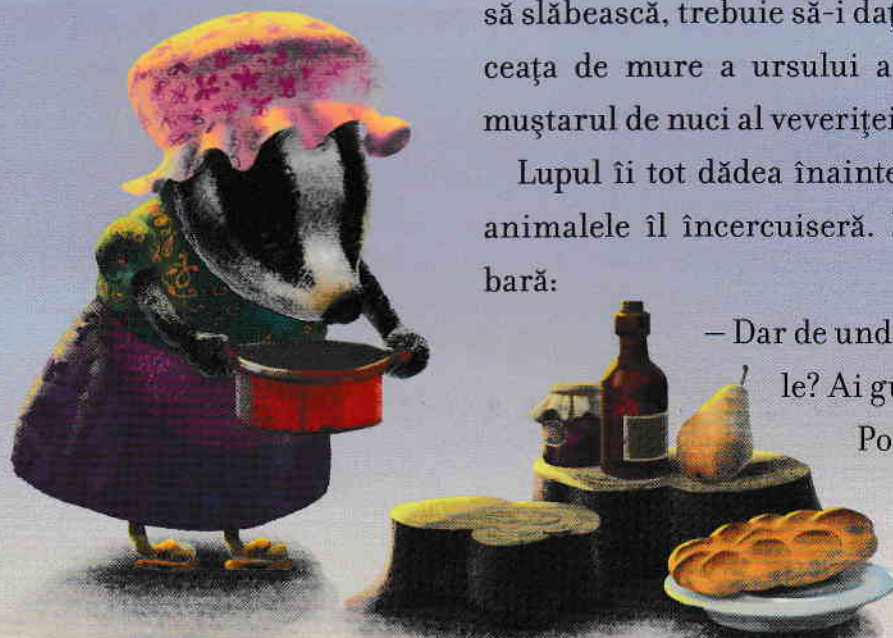
– Vai, dragă lupule, te rugăm, ajută-ne! îl implorară animalele.

– Bine, vă ajut, că doar ce mă costă... Ascultați cu atenție: dacă nu mai vreți ca Luna să slăbească, trebuie să-i dați numai bucate alese. Dulceața de mure a ursului a fost acră ca lămâia, iar muștarul de nuci al veveriței era vechi...

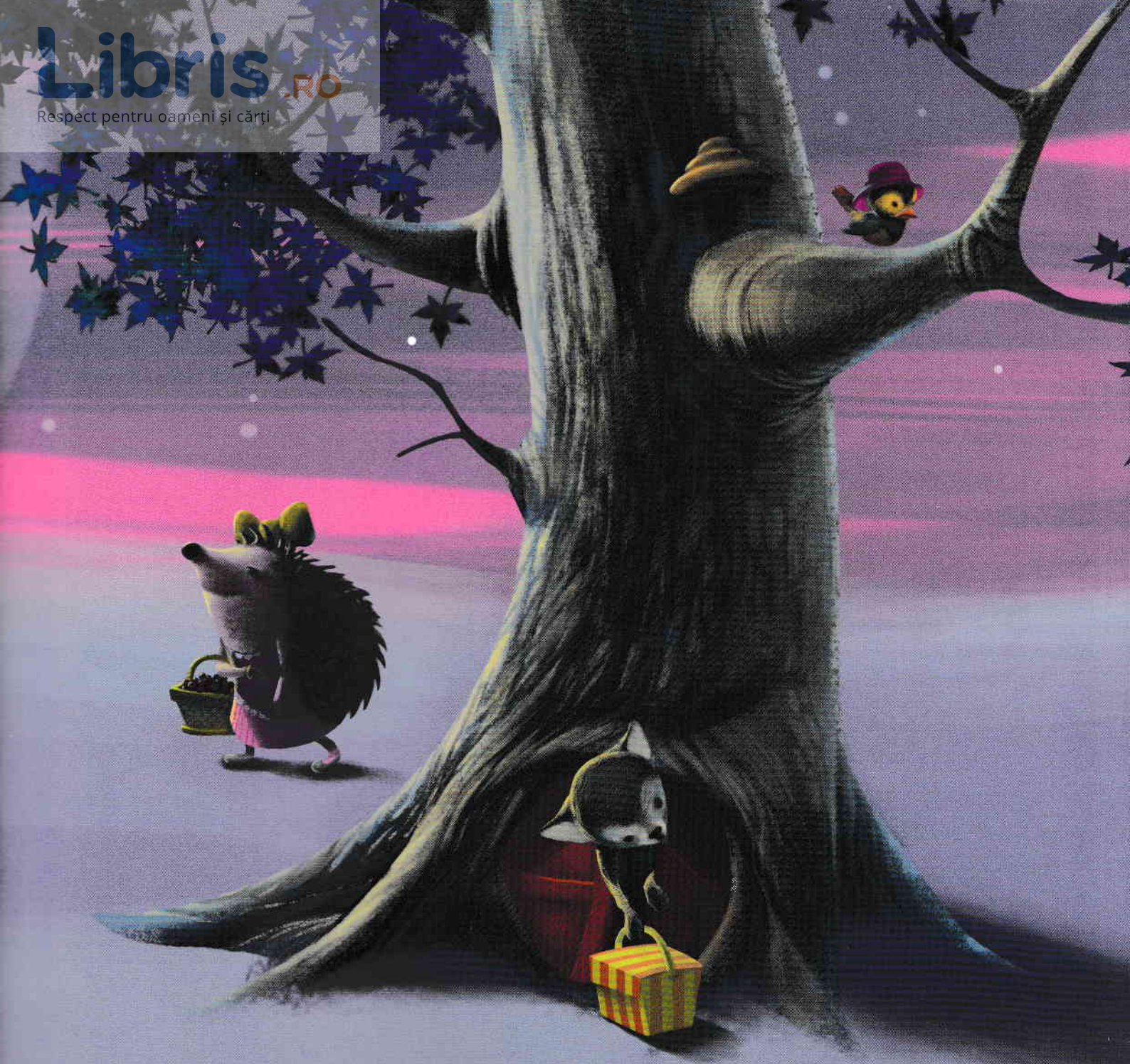
Lupul îi tot dădea înainte, fără să-și dea seama că animalele îl încercuiseră. Deodată, acestea îl întrebă:

– Dar de unde știi tu toate astea, lupule? Ai gustat cumva din mâncare?

Poate ai înfulecat-o chiar tu pe toată!

Și într-adevăr, curând deveni limpede pentru toată lumea că lupul mâncase tot și Luna nimic. În zadar încercă el apoi să fugă... Era atât de umflat de la gustoasele bucate pe care le tot mâncase, încât animalele îl ajunseră repede din urmă, trăgându-i o bătaie zdravă. Lupul nu putu uita niciodată această întâmplare care se sfârșise atât de rău pentru el, așa că o povesti tuturor lupilor. De atunci, de fiecare dată când e lună plină, lupii încep să urle, iar iepurele din Lună zâmbește de pe cerul nopții cu gândul la trista lor poveste...

Clătitele vulpoiului

Într-o zi, vulpoiul Roșcovanu, maestru într-ale gătitului la tigaie, se hotărî să facă niște clătite. Chiar și animalele din pădurea vecină se strânseseră să-l vadă la treabă, așa că vulpoiul făcea un adevărat spectacol: arunca fiecare clătită în aer ca s-o întoarcă pe partea cealaltă, apoi o prindea iarăși în tigaie.

– Uau! se mirau animalele, pândind pe geam cum Roșcovanu gătește clătită după clătită.

– Ajung atâtea! zise vulpoiul, lingându-se pe degete. Acum să văd cu ce să le umplu.

Deschise ușa de la cămară și privi rafturile, zărind un ciur de cernut făină, un spărgător de nuci, un ceainic, chiar și un borcan cu dulceață. Dar acela era, din păcate, gol ca o găoace...

– Pe coada mea, acum sunt în încurcătură! Clătitele nu-s bune fără dulceață.

Vulpoiul se răsuci pe călcâie și se duse ață la vecinul său, lupul.

– Ce faci, Roșcovane, bunul meu amic? îl întrebă acesta.

– Dragă vecine, te rog, ajută-mă! zise vulpoiul. Am făcut niște clătite, dar ultimul meu borcan cu dulceață e gol. N-ai să-mi dai tu un pic?

Lupul stătu puțin pe gânduri, mișcându-și coada când la dreapta, când la stânga, apoi spuse:

– Ba da, Roșcovane, te ajut eu. Dar hai să facem un troc: eu îți dau un pic de dulceață, tu îmi dai câteva clătite.

Vulpoiul fugi într-un suflet până acasă și aduse toate clătitele pe care le făcuse. După ce făcură schimbul, Roșcovanu se întoarse acasă, pregătit de masă. Dar când să întindă dulceața, își aduse aminte că-i dăduse toate clătitele lupului. Nici lupul nu avea ce dulceață să mai pună în clătite, așa că se duse la vecinul său.

– Dă-mi înapoi dulceața, Roșcovane! urlă lupul în bucătăria vulpoiului.

– Doar dacă-mi dai și tu înapoi clătitele! răspunse vulpoiul.

Și așa, animalele făcură din nou schimb. Însă când se așezară iarăși la masă, lupul vru să întindă dulceața, dar nu avu pe ce, iar vulpoiul se pregăti să umple clătitele, dar nu avu cu ce. Și așa, fugiră iarăși unul la celălalt.

– Dă-mi înapoi dulceața! zise vulpoiul.

– Dă-mi înapoi clătitele! zise lupul.

Făcură iarăși schimb și o ținură tot așa, până când Soarele se sătură să-i privească alergând și apuse. Scos din minți, Roșcovanu își mănăcă clătitele fără dulceață, iar lupul linse toată dulceața fără clătite.

Numai ursul, care-i privise pe cei doi nătărăi alergând încoace și-ncolo prin fața bârlogului său, râse cu poftă și se amuză copios pe seama lor.

În viitor, dacă vrei să ai parte,
Nu fi nătâng, gândește și împarte!